

[Henry Christensen.]

bindelse med januarpristallet. Men man har ikke fremlagt resultatet af sådanne undersøgelser for os, hvad grunden nu end kan være.

Vi må derfor se i øjnene, at vi nu glider ind i et omfattende restriktionssystem, og at vi gør det på grundlag af et hastværksarbejde af en i mange henseender — også lovgivningsmæssigt — ringe kvalitet. Man har ikke givet os oplysninger om monopoltilsynets stilling til, om dette sagkyndige organ mener, man overhovedet kan administrere loven.

Et eneste ændringsforslag har erhvervenes protest afstedkommet, nemlig det, der går ud på, at man dog i lov om indseende med priser har erkendt at måtte lægge genanskaffelsesprisen til grund. Man må spørge, om det dog nu efter den højtærede handelsministers opfattelse er sådan, at handlende altid kan forlange dette lagt til grund. Det er måske noget uklart, hvis man læser bestemmelsen. Men den tidligere formulering, hvorefter det ikke er genanskaffelsesprisen, står fortsat uændret i lovforslaget om pris- og avencestop.

Ingen af de andre henvendelser, hvor begrundede de end var, er der taget hensyn til. En opfordring af helt selvfølgelig art til at sikre, at kornhandelen ikke skulle risikere blot i en kortere tid at være omfattet af loven, er ikke blevet fulgt. Det spørgsmål står stadig åbent, hvorledes de tilladte omkostningsstigninger — dyrtidsregulering og lavtlønstillæg — overhovedet skal kunne fordeles på et stort og varieret varelager eller på en produktion, man ikke kender, men hvor bevisbyrden alligevel — under risiko for bøder og hæfte — påhviler virksomhederne og deres indehavere.

Pris- og avencestoppet omfatter yderligere også tjeneste- og transportydelser. Jeg ved vel, at monopoltilsynet har mulighed for i visse tilfælde og under særlige betingelser at fravige bestemmelserne, men foreløbig står de generelt i loven. Er det virkelig handelsministerens mening, at tjenesteydelser i den vide betydning, som ligger i ordet, så rigoristisk skal omfattes af loven? Og hvordan tænker handelsministeren sig, at loven overhovedet kan administreres? Andre ting kunne med lige så stor ret fremhæves, og alt sammen viser det os

behovet for en grundig udvalgsbehandling, hvor man i øvrigt burde have taget større hensyn til den sagkundskab, som erhvervene råder over, og som de tilbød regeringen ved mødet i begyndelsen af januar måned.

Og akkurat det samme gælder med hensyn til udbyttebegrænsningslovforslaget. Under første behandling forsvarede handelsministeren bestemmelsen om, at selv om der havde fundet aktieudvidelse sted inden for de sidste 3 år, skulle udbyttet være gennemsnittet af, hvad det havde været i kroner og øre gennem de 3 år, hvilket faktisk ville have betydet, at den nyindbetalte aktiekapital simpelt hen ikke var blevet forrentet. Her har ministeren opgivet sit standpunkt og fulgt kritikken og stillet det helt oplagt rimelige og fornødne ændringsforslag. Men stadig er lovforslaget formet sådan, at der i mange tilfælde ikke er tale om udbyttebegrænsning, men om en direkte nedsættelse af udbyttet, og det er vanskeligt at se rimeligheden og fornuften heri. Når vi ser på, hvad gennemsnitsudbyttet trods alt har været, og ser det også ud fra det synspunkt, som jeg egentlig troede handelsministeren og vi andre var enige om, at det er af stor betydning at popularisere aktiedannelse, aktietegning, aktieudbredelse i vort samfund ikke mindst under hensyn til det, vi ofte har talt om, folkeaktierne.

En fornuftig udbyttebegrænsningslov ville vi i en bredere sammenhæng have været med til, men uden en større enighed og uden en grundigere forhandling og et grundigere arbejde vil vi stemme imod lovforslaget ved tredje behandling.

Det, der bliver tilbage, må da være spørgsmålet om, hvorvidt regeringen og samfundet så mener, at der er kommet en helhedsløsning af alt dette, en helhedsløsning, der svarer til de sagkyndiges råd, herunder også — hvad regeringen selv med så megen stolthed har henvist til — hvad de tre vise mænd har sagt. Må jeg minde om, at målsætningen for den økonomiske politik hos de tre vise mænd i formandskabets beretning er klart formuleret. Den var to ting: for det første at bremse opgangen i pris- og omkostningsniveau og for det andet at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen. Formandskabet regnede endvidere med, at stigningen i produktionen i 1963 næppe